

Μάθετε λοιπόν, ὅτι γνωρίζω ὑπὸ τίνος ἐγένετο ἡ κλοπή, ἡ ὁποία ἐπροξένησε τόσας δυστυχίας.

— Τὸ ἤξεύρατε καὶ ἐσιώπατε !

— Ἀκούσατέ με πρὶν νὰ μὲ κρίνετε. Καὶ πρῶτον ἐνθυμηθῆτε, ὅτι ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ θεοῦ σας ἐπῆραν μόνον ἓνα κασάκι ἀνήκον εἰς ἓνα Ρῶσσον κατὰσκοπον.

Θὰ μοῦ πῆτε, ὅτι ἐπῆραν καὶ ἓνα χρηματικὸν ποσόν. Θὰ φθάσωμεν καὶ εἰς αὐτὸ καὶ θὰ σᾶς ἀποδείξω, ὅτι τὰ πράγματα δὲν ἔγιναν ὅπως ὑποτίθεται.

— Ὡστε οἱ κλέπται ἦσαν μηδενισταὶ . . . αὐτὸ καὶ ἡ γὰρ ἐσκέφθην.

— Ἡ κυβέρνησις, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ὁποίας εἶνε ὁ Βορισῶφ, ἔχει καὶ ἄλλους ἐχθροὺς ἐκτὸς τῶν μηδενιστῶν.

— Ποίους ;

— Ὅλους τοὺς προγεγραμμένους. Ὅλους ὅσοι ὑπερήσπισαν τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Πολωνίας, καὶ οἱ ὅποιοι ζῶσιν ἐξόριστοι, μακρὰν τῆς κατακτηθείσης πατρίδος των.

— Ὡστε ἡ γυνή, ἡ ὁποία τὰ διηύθυνεν ὅλ' αὐτὰ θὰ εἶνε πρόσφυξ, διότι γυνὴ ἔκοψε τὸ χέρι της εἰς τὸ μηχανήμα.

— Ὅποια καὶ ἂν εἶνε, ἐνήργησε κατὰ τοῦ πράκτορος τῶν δυναστῶν τῆς πατρίδος της. Ὁ Βορισῶφ αὐτὸς εἶχεν ἐντολὴν νὰ ἐπιβλέπῃ καὶ ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τῶν μηδενιστῶν καὶ νὰ τοὺς καταγγέλλῃ.

Τὸ κιβωτίδιον, τὸ ὁποῖον εἶχε καταθέσει εἰς τοῦ θεοῦ σας, περιεῖχε τὰς ἐγγράφους ἀποδείξεις εὐρείας συνωμοσίας κατὰ τῆς Ρωσικῆς τυραννίας. Τὰ ἐγγράφα αὐτὰ τοῦ τὰ εἶχε δώσει προδότης τις, ὅστις καὶ ἐτιμωρήθη, καὶ οἱ πατριῶται, τοὺς ὁποίους ἐξέθετον, ἤθελον νὰ τὰ ἀνκλάβωσι πάσῃ δυνάμει.

— Καὶ νὰ τὰ κλέψουν μόνον εὐρήξαν κατὰλληλον ;

— Εἰς αὐτοὺς ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα. Ἦσαν καλὰ πληροφορημένοι καὶ ἤξευραν, ὅτι ἡ ἐπιχείρησις δὲν ἦτο καὶ τόσῳ δύσκολος. Ἐγνωρίζαν, ὅτι ἀπὸ τὰς ἐπτά ἕως τὸ μεσονύκτιον οὐδεὶς ἐφύλαττε τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ κυρίου Δορξέρ.

— Διάβολε ! θὰ τὸ εἶπεν ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ.

— Σᾶς ὠρκίσθην πρὸ ὀλίγου, ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ δὲν τοὺς ἐγνώριζε διόλου. Σᾶς τὸ ὀρκίζομαι καὶ τώρα.

— Ἀλλὰ τέλος εἶχαν φίλους εἰς τὸ σπιτί ;

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι.

— Τίνας ; Ἄν δὲν εἶνε ὁ Καρνοέλ, δὲν εἶνε βέβαια ὁ Βινιόρ.

— Ὅχι. Ἀλλως τε δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει νὰ μάθετε ποῖος τοὺς ἐβοήθησε. Δύο ἐξ αὐτῶν ἀνέλαβον τὴν ἐπιχείρησιν αὐτήν.

Ἐπεταί συνέχεια.

ΔΙΣΘΗΣ

Τὸ κατωτέρω καταχωριζόμενον διήγημα, εἶνε ἔργον τοῦ κ. Νικ. Ίω. Σταματέλου, οὐτινος πρὸ πολλοῦ οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν ἀνέγνωσαν καὶ ἄλλα ἐπιτυχῆ αὐτοῦ ἔργα, δημοσιευθέντα ἐν τοῖς Ἐκλεκτοῖς Μυθιστορήμασι καὶ ἐν ἄλλοις περιοδικοῖς. Τὸ νέον τοῦτο διήγημα τοῦ κ. Σταματέλου εὐχαρίστως, πεποιθήμεν, θέλει ἀναγνωσθῇ διὰ τε τὸ πρωτότυπον καὶ τὸ φυσικὸν τῆς περιγραφῆς.

Σ.Τ.Δ.

Ν. Ι. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΥ

Η ΑΡΑΠΙΣΣΑ

Διήγημα

Α'

Πᾶν ὅ,τι θὰ σᾶς διηγηθῶ δὲν εἶνε ἐφεύρεσις ἢ γέννημα τῆς φαντασίας μου, εἶνε ἀπλοῦν γεγονός ἢ μάλλον σειρὰ περιέργων ἀναμνήσεων δύο ἀνομοίων καὶ ὀλίγῳ ἀπομεμακρυσμένων ἡλικιῶν, εἶνε καὶ τι, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει μὲ ὅ,τι καλούμεν αἶσθημα, ἀλλ' αἶσθημα, τὸ ὁποῖον δυσπιστοῦμεν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἐμφύτως φωλεύει εἰς τὴν καρδίαν μας, εἶνε μάλλον, ὡς καὶ σεῖς οἱ ἀναγνώσταί μου θὰ πεισθῆτε, ἰδιοτροπία τῆς ἀγνώστου ἀνθρωπίνης φύσεώς μας. Καὶ τὰ ὀλίγα ταῦτα ἀρκοῦσιν ἐν εἰδὲ ὀρίσμου τῆς διηγήσεώς μου.

Ἐσυνήθισα πάντοτε εἰς ὅ,τι γράφω καὶ εἰς ὅ,τι διηγοῦμαι νὰ ἀποτυπῶ, ὅσον τὸ δυνατόν, τὴν πραγματικὴν ἀλήθειαν, μὲ ὅλην τὴν εὐεϊδίῃ ἢ ἀεὶδῇ γυμνότητά της, χωρὶς νὰ προσπαθῶ νὰ διορθῶν καὶ νὰ καλλωπίζω τὸ ἀντικείμενόν μου. Πιστεύω ὅτι ὅσον τις τελειότερον ἀπομιμνῆται ἢ ἀντιγράφει τὸν φυσικὸν ἢ τὸν ἠθικὸν κόσμον, τόσον ἐπιτυχάνει καὶ γίνεται ἀρεστός εἰς τοὺς ἀναγνώστας του.

Οὕτω λοιπόν καὶ εἰς τὴν διηγήσιν μου ταύτην, ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια καὶ ἡ εἰλικρινεστέρᾳ ἀπλότης θέλουσιν ἐμφυχόνει τὸν ἀναγνώστην μου.

Κατὰ τὴν παιδικὴν μας ἡλικίαν, καὶ ὡς τοιαύτην ἐννοῶ τὴν μέχρι τοῦ δεκάτου ἔτους καὶ πλέον ἴσως, διὰ τινὰς φύσεις ταπεινοτέρας, ἐν τῇ ἐγκεφάλῳ ἡμῶν καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ μας εἶνε διακεχυμέναι τοσαῦται παράδοξοι ἰδέαι καὶ ἀλλόκοτοι, τοσαῦτα αἰσθημάτων ἀόριστα καὶ ἀνεξήγητα, θάλασσαν ἀποριῶν καὶ ἀντιφάσεων, εἰκόνας ἀπατηλαὶ ποικιλόμορφοι, ὥστε, τῇ ἀληθείᾳ, ἀπορῶ πῶς κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην διατηρῶμεν τὴν λογικὴν φύσιν μας, χωρὶς νὰ πάσχωμεν ἢ χωρὶς νὰ παθαίνωμεν θετικὴν τινα ἀλλοίωσιν, δυνάμεν νὰ ἐπιδράσῃ εἰς τὸν κατόπιν βίον μας. Τὰ γνωρίζομεν ὅλα, χωρὶς νὰ ἔχωμεν περὶ οὐδενὸς σαφῆ ἰδέαν, αἰσθανόμεθα τὴν καρδίαν μας μεγάλην, ἐνῶ ἀρκεῖ μία βροντὴ ἢ εἰς τουφεκισμὸς νὰ μᾶς δειλιάσῃ, καὶ ἐν γένει πλέομεν εἰς ἓνα μεταβατικὸν καὶ ἀγνώστον κόσμον, ἐκ τοῦ ὁποίου προώρισται νὰ δημιουργηθῇ ὁ μετ' ὀλίγον μέγας ἴσως ἀνὴρ, ἢ τὸ ἐλάχιστον ὁ φιλήσυχος πολίτης.

Εἶνε ἀληθέστατον ὅτι ἐκ τοῦ χάους

ἐξῆλθεν ἡ θεία δημιουργία, ἃς μὴ ἐκπλησσωμεθα λοιπόν ἂν ἐκ τοῦ χάους ἐκείνου τῶν παιδικῶν μας ἀνοησιῶν διαλάμπει εἴτα ἡ ἀληθὴς νοημοσύνη.

Ὅτε διέτρεχον τὴν ἡλικίαν ταύτην, μεταβατικὴν, σὺν τοῖς ἄλλοις ἐπεισοδίοις τῶν παιδικῶν ἀνοησιῶν μου, ἐλάμβανε χώραν καὶ τὸ ἐξῆς :

Εἶχον μίαν γειτόνισσαν — αὕτη μοὶ εἶχεν ἀφαιρέσῃ πᾶσάν μου ἡσυχίαν καὶ πᾶσαν ἀνάπαυσιν ἤτο ἡ σκιά, ἡ πανταχοῦ ἀκολουθοῦσα με. Δὲν εἶχον πλέον ὕπνον, τὸν ἀπόλεσα, μοὶ ἐκλάπη. Ἔστερούμην τῶν νοητικῶν μου δυνάμεων, ὡς αἰετὶς ἐνεφανίζετο ἐνώπιόν μου, ὡς ὄνειρον ἢ ὡς φάσμα ἡ γειτόνισσά μου. Δὲν ἐγέλων, διὰ νὰ μὴ μὲ ἀκούσῃ, δὲν ἔκλαιον, διὰ νὰ μὴ μὲ κάμῃ νὰ παύσω ἀπέφευγον νὰ τὴν βλέπω, διότι ἐτρόμαζον, ἡσθάνομην εἰδὸς τι ἀποσυνθέσεως. Καὶ ἐνῶ ἐγὼ ἔπασχον ὅλα ταῦτα, ἐκείνη ἦτο ἴσως συμπῆτης πρὸς ἐμὲ καὶ μὲ ἡγάπα, μὴ γνωρίζουσα ὅτι μοὶ ἐπροξένει τόσα κακά. Εἰς οὐδένα ἔλεγον τί ἔπασχον, διότι ἀπλούστατα ἐντρέπομην. Ὅλοι ἡγάπων τὴν δι' ἐμὲ φοβεράν γειτόνισσάν μου, καὶ ὠμίλουν συχνὰ μὲ αὐτὴν καὶ τὴν ἐπεριποιοῦντο καὶ τὴν ἐπροστάτευον. Δι' ἐμὲ τὰ πάντα ἀνεξήγητα. Διὰ τί μοὶ ἐπροξένει τόσῃ φρίκῃ ; Οἱ ὀδόντες της ἦσαν λευκότατοι, τὰ χεῖλη της κόκκινα, οἱ ὀφθαλμοὶ της ὀλόμαυροι, μάλλον ὠραῖοι, ἡ φωνὴ της ταπεινὴ καὶ γλυκεῖα. — Ἀλλὰ ἐγὼ τὴν ἐτρόμαζον, διότι ἦτον Ἀράπισσα. Ὡ ! ἦτο ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Μαύρων, δὲν ἦτο λευκή, δι' ἐμὲ δὲν ἦτο ἀνθρώπος. Χριστιανή ! πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ἀγαπᾷ ὁ Χριστός, ὁ ὠραιότερος ἀνθρώπος, διότι ἦτο τέλειος Θεός, τοιοῦτον γένος, μαύρους ἀνθρώπους ; Ἀλλως τε, οἱ ἀνθρώποι οἱ καλοὶ καὶ οἱ ἡμεροὶ πρέπει νὰ εἶνε λευκοί· τὸ λευκὸν εἶνε σύμβολον τῆς ἀθρότητας, τὸ μέλαν εἶνε σύμβολον τῆς κολάσεως, τῶν δειμόνων.

Τὸ λογικόν μου δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ σκεφθῇ οὔτε περισσώτερον, οὔτε ἐντελέστερον. Ἐν μόνον πρᾶγμα ἐσκεπτόμην, καὶ τοῦτο ἐμετρίαζε τὸ πρὸς αὐτὴν μίσός μου, ὅτι μόνον αἱ χεῖρες καὶ τὸ πρόσωπόν της εἶχον τοιοῦτον ἀπαίσιον χρωματισμόν, διότι πῶς ἦτο δυνατόν ἓνα ὀλόκληρον ἀρτιμελὲς σῶμα νὰ εἶνε ὅλον μαῦρον.

Σαφῆ ἰδέαν, ζωηρὰν εἰκόνα, λεπτομερῆ παρατήρησιν δὲν ἠδυνάμην νὰ σχηματίσω. Τὸ ἀληθές ἦτο ὅτι οὐδέποτε εἶχον τὸ θάρρος νὰ ἀπεινῶ καλῶς καὶ νὰ ἐξετάσω μὲ ἀπάθειαν τὸ ἀντικείμενον τῶν σκέψεών μου. Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν τὸ ἀπεφάσιμα· τί θὰ πάθω, εἶνε ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὴ γυναῖκα, ἡ γονὺς ἀνθρώπος καὶ συζεῖ μετ' ἄλλων ἀνθρώπων.

Πρὸς πραγματοποίησιν τῆς ἀποφάσεώς μου ταύτης ἔκρινα καλὸν νὰ ἐφοδιασθῶ διὰ πληροφοριῶν τινων, σχετικῶν πρὸς τὴν καταγωγὴν καὶ τὸν βίον της. Ποῦ ἐγεννήθη καὶ τίνες ἦσαν οἱ γεννήτορές της, μαῦροι καὶ αὐτοὶ ἢ καὶ τι ἄλλο· διότι ἐσκεπτόμην, ὅτι καὶ αὕτη κατὰ